

87

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.LE.-3.0911- 384/10

z dnia 6 grudnia 2010 r.

Na podstawie art. 91 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 ze zmianami)

orzekam

nieważność uchwały Nr XL/361/10 Rady Miejskiej w Rakoniewicach z dnia 8 września 2010 r. w sprawie: miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w miejscowości Rakoniewice, obejmującego działki nr: 106; 107; 108; 109; 110 (część); 111/1, 111/2; 112; 113; 120; 121; 122; 123; 124; 114 (część) - ze względu na istotne naruszenie prawa.

UZASADNIENIE

W dniu 8 września 2010 r. Rada Miejska w Rakoniewicach podjęła uchwałę Nr XL/361/10 w sprawie: miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w miejscowości Rakoniewice, obejmującego działki nr: 106; 107; 108; 109; 110 (część); 111/1, 111/2; 112; 113; 120; 121; 122; 123; 124; 114 (część).

Uchwała wraz z dokumentacją planistyczną została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu dnia 9 listopada 2010 r.

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem powyższej uchwały, stwierdził co następuje:

Uchwała Rady Miejskiej w Rakoniewicach Nr XL/361/2010 z dnia 8 września 2010 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w miejscowości Rakoniewice, obejmującego działki nr: 106; 107; 108; 109; 110 (część); 111/1, 111/2; 112; 113; 120; 121; 122; 123; 124; 114 (część), została podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2001 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80 poz. 717 ze zmianami) zwana dalej ustawą, a także uchwały Nr XIV/112/2007 Rady Miejskiej w Rakoniewicach z dnia 28 grudnia 2007 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla działek o numerach geodezyjnych 106; 107; 108; 109; 110 (część); 111/1, 111/2; 112; 113; 120; 121; 122; 123; 124; 114 (część) w miejscowości Rakoniewice.

Po sprawdzeniu prawidłowości procesu planistycznego sporządzenia wyżej wymienionego miejscowego planu stwierdzam co następuje:

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Ustalenia planu w tym zakresie winny być sformułowane w sposób pozwalający na jednoznaczne stosowanie jego zapisów, zwłaszcza w kontekście możliwości realizacji określonych inwestycji, w tym uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę.

Na rysunku planu, zgodnie z objaśnieniami użytych oznaczeń, jako ustalenie obowiązujące, wyznaczono „linię rozgraniczającą tereny – określoną” oraz „linię rozgraniczającą tereny – orientacyjną”. W drugim z ww. przypadków, niejednoznaczne przedstawienie linii rozgraniczających powoduje wątpliwości interpretacyjne w odczycie ustaleń planu związane z możliwością określenia przeznaczenia terenu, co stanowi jednocześnie naruszenie ww. art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy. Zwracam przy tym uwagę na sprzeczność, występującą w samej legendzie do rysunku planu, polegającą na zakwalifikowaniu „linii rozgraniczającej tereny – orientacyjnej” w skład obowiązujących ustaleń planu. Ponadto użyte w § 7 uchwały sformułowanie „linia ściśle określona”, nie występuje w legendzie.

Naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy stwierdzam ponadto w zakresie braku wyróżnienia linią rozgraniczającą tereny o różnym przeznaczeniu części terenów przedstawionych na rysunku kolorem niebieskim przy jednoczesnym niedopełnieniu wymagań wynikających z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587, zwanego dalej rozporządzeniem), zgodnie z którym ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. W powyższym przypadku, tylko teren zlokalizowany na południe od drogi 3KDD posiada odpowiedni symbol (16WSR) – brak go natomiast, pomimo wyróżnienia linią rozgraniczającą, dla terenu zlokalizowanego na północ od drogi 3KDD, a także dla terenu dzielącego tę drogę na dwie części.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 5 ustawy w planie

miejscowym określa się obowiązkowo wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych, przy czym poprzez „obszar przestrzeni publicznej” rozumieć należy „obszar o szczególnym znaczeniu dla zaspokojenia potrzeb mieszkańców, poprawy jakości ich życia i sprzyjający nawiązaniu kontaktów społecznych ze względu na jego położenie oraz cechy funkcjonalno – przestrzenne, określone w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy” (zgodnie z art. 2 pkt 6 ustawy). Na obszarach tych, zgodnie z §4 pkt 5 rozporządzenia, określa się w planie zasady umieszczania obiektów małej architektury, nośników reklamowych, tymczasowych obiektów usługowo – handlowych, urządzeń technicznych i zieleni, w tym nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów.

Przedmiotowy plan, w zakresie wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych, w §11 wymienia jako tereny przestrzeni publicznej „system dróg wewnętrznych”. Ww. obiekty nie wchodzi jednakże w skład obszarów przestrzeni publicznych wyznaczonych w obowiązującym studium gminy, stąd nie mogą być traktowane jako elementy przestrzeni publicznej.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w §4 pkt 6 rozporządzenia, na mocy którego ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

W przedmiotowym planie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy i §4 pkt 6 rozporządzenia naruszono w ten sposób, że dla terenu oznaczonego symbolem 9MN/U nie określono linii zabudowy.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wśród których – wg §4 ust. 9 rozporządzenia – winno określić się m. in. ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Pomimo ustalenia w planie terenów zabudowy mieszkaniowej i zabudowy usługowej – nie dopełniono obowiązku wynikającego z ww. przepisów z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy i §4 ust. 9 rozporządzenia w ten sposób, że nie określono dla nich wymaganej ilości miejsc parkingowych.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy plan miejscowy sporządza się w skali 1:1.000, z wykorzystaniem

urzędowych kopii map zasadniczych albo w przypadku ich braku map katastralnych, gromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.

Stwierdzam, że mapa wykorzystana jako podkład geodezyjny dla rysunku przedmiotowego planu, stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały, nie zawiera informacji potwierdzających jej pochodzenie z zasobu właściwego powiatowego ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej. W dokumentacji prac planistycznych brak innego dokumentu potwierdzającego powyższy fakt.

Na mocy §8 ust. 2 rozporządzenia na rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem planu miejscowego.

Stwierdzam naruszenie ww. przepisu rozporządzenia w następujących przypadkach:

- określenie na rysunku części dróg symbolami KDD i KDZ, jako dojazdowych i zjazdowych (pojęcie nie zdefiniowane w przepisach odrębnych, ani w przedmiotowej uchwale) przy sprzecznych i różnych ustaleniach w tym zakresie w tekście uchwały (gdzie te same drogi figurują jako wewnętrzne lub zbiorcze);

- brak wyjaśnienia w legendzie granic obszaru objętego planem, na które powołano się w §4 ust. 2 uchwały;

- brak na rysunku linii zabudowy na części terenu 6MN, na którą powołano się w §12 pkt 6 uchwały.

W myśl §7 pkt 1 rozporządzenia rysunek planu powinien zawierać m. in. wyrys ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego z oznaczeniem granic obszaru objętego planem, jak również określenie skali rysunku planu w formie liczbowej i liniowej.

Powołany przepis §7 pkt 1 rozporządzenia naruszono w ten sposób, że na wyrysie ze studium nie określono tych granic, a skalę rysunku przedstawiono wyłącznie w formie liczbowej.

Wskazuję ponadto na następujące nieściśłości, wewnętrzne sprzeczności bądź niejasne ustalenia na rysunku oraz w tekście planu:

- zastosowanie w legendzie innych barwnych oznaczeń graficznych niż na samym rysunku planu (tereny MN/U i U/MN);

- brak precyzyjnego określenia terenów MN jako terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, zgodnie z przepisami rozporządzenia;

- sformułowanie o „pozostawieniu w dotychczasowym przeznaczeniu” drogi powiatowej oraz rowu, bez uwzględnienia faktu, że zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy – wejście w życie planu miejscowego powodują utratę mocy obowiązującej innych planów lub ich części odnoszących się do objętego nim terenu;

- niezrozumiałe lub niedookreślone zapisy: §3 ust. 12 uchwały („...zjawiska lub stany utrudniające życie albo dokuczliwe dla otaczającego środowiska...”), §5 ust. 1 („Przewiduje się możliwość łącze-

nia działek geodezyjnych”), §8 pkt 2 (projektowane budynki mieszkalne i gospodarcze należy dostosować wzajemnie z zachowaniem parametrów określonych w rozdziale 6”), §9 pkt 5 („...wprowadza się zieleń...”), §17 pkt 3 („Ustalenia planu minimalizują wpływ istniejących linii na planowane zagospodarowanie terenu”);

- spowodowane nieprawidłową redakcją tekstu zapisy §9 pkt 1 uchwały, z których literalnego odczytu wynikać może, iż dopuszcza się lokalizację inwestycji celu publicznego mogących pogorszyć stan czystości wód podziemnych, powietrza i gruntu, powodujących powstawanie odpadów niebezpiecznych wymagających zagospodarowania na miejscu ich powstania oraz wytwarzających ścieki wymagające podczyszczenia;

- przeznaczenie, w §12 pkt 2 i §13 pkt 2 uchwały, działek powstałych w wyniku podziału pod nową zabudowę lub drogę – bez sprecyzowania czy chodzi o drogę wewnętrzną czy też publiczną;

- odniesienia w części uchwały dotyczącej terenów MN do terenów MN/U i U/MN i odwrotnie;

- pozostające bez związku z określeniem granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie luźne zapisy zamieszczone w §14 uchwały;

W związku z powyższym zwracam uwagę, że tekst uchwały budzi istotne zastrzeżenia pod względem jego prawidłowej konstrukcji i zgodności z przepisami rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r., nr 100, poz. 908), co w niektórych przypadkach prowadzi do błędnego odczytu ustaleń planu bądź uniemożliwia prawidłową jego interpretację jako aktu prawa miejscowego, na podstawie którego wydaje się pozwolenie na budowę.

Zgodnie z treścią art. 28, ust. 1 ustawy naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich uchwalania, a także naruszenie w właściwości organów w tym zakresie powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. Tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego poczynając od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu, a skończywszy na uchwaleniu planu. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzeniem aktu planistycznego, (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nich ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. W przypadku naruszenia zasad sporządzania planu, naruszenie nie musi mieć charakteru istotnego. Oznacza to, że każde naruszenie zasad sporządzania planu skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały (wyrok NSA W-wa

z 25.05.2009 r. II OSK 1778/08). Stwierdzone wyżej liczne naruszenia zasad sporządzania planu przesadzają o konieczności uchylenia uchwały w całości.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być skarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek

88

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.KO – 2.0911 - 381/10

z dnia 8 grudnia 2010 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały Nr XLVII/261/2010 Rady Gminy Brudzew z dnia 29 października 2010 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów inwestycyjnych gminy Brudzew oraz zmiany przebiegu dojazdowej drogi wewnętrznej w obrębie geodezyjnym Marulew - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała Rady Gminy Brudzew Nr XLVII/261/2010 z dnia 29 października 2010 roku została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu dnia 10 listopada 2010 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie art. 20 ust. 1, art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) w związku z uchwałą Rady Gminy Brudzew Nr XVII/118/08 z dnia 25 kwietnia 2008 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzen-